

mere eller mindre gjorde ikke noget. Jeg sigtede særlig til Albertiloven og Bankgarantien første Gang. Nu i Aar skal den fortsatte Hjælp vedtages igen, og de Herrer Socialdemokrater have foreslaaet, at vi ogsaa i 1910—11 skal tillade en Arbejder, der har brugt sine 70 Dage eller 50 Dage, hvor mange det nu er, i selve Arbejdsløshedskassen, at gaa til sin Kommune og faa lige saa meget af den. I og for sig er det ikke selve Summen, det drejer sig om, skønt Summen er stor nok for Københavns Vedkommende, idet det er 200,000 Kr. Men det er noget af Princip, og det er det, der er Charmen ved det. Det, der her er det afgørende, og hvorfor jeg tror, at Arbejdsløshedskasserne ere blevne en saa stor Lykke, er tre Ting: For det første, at de yde Hjælp til Selvhjælp, idet Arbejderne betale deres Præmie selv for at kunne yde Hjælp til de arbejdsløse trængende, for det andet, at denne Hjælp ikke fordeles af Mænd af andre Samfundsklasser, men af deres egen Klasse, af deres Fagkammerater, der uden Sentimentalitet bedømme, hvorledes Forholdene ere — vi andre ere enten mistænksomme eller sentimentale, og begge Dele ere lige gale —, og endelig for det tredje, at der er en positiv Kontrol med, at Loven ikke misbruges, idet Arbejderne selv betale mindst det halve. Naar Arbejderne skulle betale Halvdelen af, hvad det koster, er der en meget bedre Kontrol end den, der kan skaffes ved alle mulige Embedsmænd eller alt muligt andet. Egenkærlighed er nu en Gang det mest vidunderlige Kontrolmiddel, Vorherre har fundet paa endnu.

Men dette Kontrolelement falder bort i denne Sag i det Øjeblik, man kan gaa til Kommunerne uden selv at skulle betale det ringeste, thi saa er Fagforeningsledelserne ogsaa kun Mennesker, og hvis de tilmed ere Mennesker med et blødt Hjerte, og der til dem kommer en Mand, der har gaaet sin Tid færdig, og de saa uden videre kunne vise ham hen til Kommunen, da er der ingen Kontrol. Jeg tror derfor, at for at Kontrollen skal blive effektiv, vil det være nødvendigt, at Kasserne skulle refundere de 33 pCt. til Kommunen for de Folk, de have henvist til Kommunen. Dette siger jeg ikke af et reaktionært, sort Sindelag, som de Herrer maaske ville mene, men fordi jeg mener, at dette Kontrolmiddel er værdifuldt og nødvendigt i al social Lovgivning, og fordi jeg er overbevist om, at selv om man kan afse fra Selvhjælpelementet paa mange

Punkter, tror jeg, at Forsikringsselemente maa holdes fast her, og fordi jeg tror, at det er farligt, at begynde paa ved Lovgivning at lade Forsikringshjælp flyde sammen med den egentlige Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger.

Det er selvfølgelig saa nemt at lovgive paa den Maade, at Fattighjælp flyder sammen med Forsikringshjælp, men jeg tror, at i det lange Løb er det en for Kasserne og for Samfundet lige farlig Ting. Selv om jeg derfor ikke i Aar i Udvalget har villet stille Ændringsforslag, fordi jeg har indset, at de ikke vilde kunne gennemføres, vil jeg dog sige, at for Fremtiden maa De ikke fortsætte paa den Vej. Hvis De overhovedet paa den Maade henvise Kassens Medlemmer til Kommunerne, maa det kræves bestemt, at Kasserne refundere noget til Kommunerne, med andre Ord, at Kasserne selv skulle være interesserede i, at Loven bliver holdt, og at dens Aand bliver opfyldt, paa den Maade at de selv skulle betale noget.

Endelig er der en Ting, jeg som Københavner er ked af — men det skyldes ikke Flertallet, saa vidt jeg ved —, og det er, at Forsørgelseskommunen ikke skal betale noget til Opholdskommunen, med andre Ord, at de nordsjællandske Kommuner her omkring kunne sige til de arbejdsløse: Gaa I til København, der kunne I faa, hvad I ville have, vi behøve ikke at give jer noget. Og København kan saa ikke fordre nogen Refusion af de andre Kommuner. Det er jo i sig selv et lidt vanskeligt og kedeligt Tilfælde.

Jeg gentager, at jeg har i Aar ikke stillet Ændringsforslag; jeg kunde ikke faa Flertal for de to Ting, jeg ønskede, hverken for Oprettelsen af en Reservefond ved Statshjælp eller for det andet, at Kasserne skulde refundere de 33 pCt. til Kommunerne, og jeg har derfor fratrukket disse Ændringsforslag, men jeg gør det med den allerstørste Betænkelighed. Jeg forudsætter, at den første Lov gaar igennem, og jeg vil saa i hvert Fald haabe, at der ikke sker den sidste Lov noget værre i Landstinget, end at de 33 pCt. blive satte ind.

Dinesen: Det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgkreds (Abrahamsen) havde ønsket at udtale sig om det her foreliggende Spørgsmaal, men er bleven forhindret ved et andet Møde, og han har derfor bedt mig om paa sine Vegne at udtale, at han ved sit Arbejde sammen med Udvalgets samtlige Medlemmer har